

Majd újra nem a kínai tájképfestő vagy a kínai macskafestő virágmintáját látjuk a képen, mert figyelmesebben megnézve tényleg vérként látszanak, vérként viselkednek a piros levelek, néhol már sárgásbarnák, mint az alvadt vér, vagy amikor nyomot hagy a vérző seb. Nyomot hagyott a macska szőrén a mancsára, a nyelvére tapadt vér. Szétmaszatóldott. A kiváltott érzéseink pedig az alvadt vérfoltok képe mögé rejtve vonódnak vissza, amikor újra a virágos ágot látjuk.

Ugyanakkor olvasom, hogy a kínai tájképfestészet neve 'hegy és víz' jelentéssel bír, utalva arra, ami nem hiányozhat a kínai tájképről. A víz a boldogság, a hegy a hosszú élet jelképe, együtt pedig a hosszú, boldog életet szimbolizálják. Egyébként a kínai macskaképek is a hosszú életet szimbolizálják, az öregkort. A hegy a változatlanság szimbóluma is, míg a víz folyamatosan mozgásban van. Ezeken a tájképeken mindig előtérben van a víz, távol/felül pedig a hegy. És Laura képe esetében is működik ez a szabály, de működik az ún. távlatsugalmazó tényező is, azaz az előtérben lévő objektumokat felülnézetből látjuk, a hegy tetején megbúvót vagy akár a hegy tetejét alulnézetből. Ami közel van, arra lenézek, a távoli pontra felemelem a fejem. Ráadásul a (csordogáló) vörös szín is kiemel, előtérbe hoz, szinte domborulatot ad a képnek.

A fehér kandúr feje távoli hősziplaként tornyosul a mozdulatlanságba, alatta, a hegy lábánál virágzik az élet nedve.

CSENDELÉT PIROS ASZTALON, 50×70 CM (AKRIL, VÁSZON) 2016.